

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Consolationem nullam desiderandam in quibusuis aduersis perfectio item
amicorum Dei alitissima quæ sit Can. XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

Aduersitati
omni quo
animo oc-
currendum.

Esa. 57.
Lucæ 23

Creatura
omnis vt
gratiz Dei
maioris in
homine oc-
casio fiat.

respondi? cui malè sum peccatus? imò cui non condolui, qui pro omnibus simul orauit: Sic tu in silentio & tranquillitate patientiam habe, & esto sine murmure ac querela mitis. Noli tu pro te pugnare. Noli pro te ipsa respondere. Noli te defendere aut excusare. Tace & teipsam ac causam tuam mihi committe. Ego pugnabo pro te, & tu imperturbata immotaq; in silentio mihi interim inhare, parata cum desiderio omnem confusionem potius sustinere mei amore, quam vt intus vel extra remurmures in mi oimo. Quamdiu videtur tibi iniuria fieri, quam diu æstimas te indigna & iniusta pati ò filia, tamdiu neque ad veram patientiam, neque ad multipliam cognitionem peruenisti. Occurre igitur hilaris & deuota omni aduersitati, & teipsam offer mihi ad patiendum, ad carendum, ac ad laborandum portandumq; quomodocunq; volo. Hunc diem æstima amissum, quo crucem non sentis singulari Si scires quantus est patientiæ fructus, magnam illis reuerentiam, magnam gratitudinem exhiberes, qui te premunt. Cogita quomodo ego agnus innocens ad eos qui me conspuebant, flagellabant & crucifigebant cor mitissimum gerebam, atque per omnia tranquillum, eosq; excusabam, ac pro illis orabam. Ita tu oportet vt nullas iniurias reputes, nec quod iniuriæ tibi fiant arbitreris: sed me solū respicias, me attendas, & quod ex dilectione ego solus omnia tibi hæc faciam, intelligas. Hoc modo filia nihil est in creatura quod non sit via tibi & occasio vbius gratiæ meæ, quia in omni us inuenies me, modo creaturam non vt creaturam, sed me in creatura, quemadmodum debes, cōtemplata fueris, in creatura me receperis, me audieris, me senseris: siquidem in omni creatura tibi loquor. Ausculta igitur & intellige per vnāquamq; rem quæ tibi accidit, quid à te velim: vbi verò didiceris meam voluntatem, mox illam debes esse paratissima. Si ita auscultares, hoc modo totus mundus tibi liber esset & eruditio.

*Consolationem nullam desiderandam in quibusuis aduersis: perfecti-
item amicorum Dei in hac vita altissima
que sit.*

CANON XXVII.

Via regia & sublimis perfectorum omnium amicorum meorum, & alia quoque ambulanda, videlicet non habere in omni præssura, in omni aduersitate vnde consoleris, adeoq; pauperem esse, vt non super sit tibi quo te veritas, cui confidas, aut quem consulas, in quem te respicias præter me: et nihil aliud tibi restat aut relictum sit, quam animaduertere ac pensare quantum potes ad meam gloriam in hac præssura sustinenda proficere, intus per desiderium te offerendo, & extra humiliter omnibus te subiuciendo & seruiendo, perinde ac si omnibus impunè, citraq; iniuriam liceat, imò à me præceptum sit, te premere ac consulcare. Hic omnis quærimonia, omnis argumentatio, omne murmur, omnis displicentia erga proximum cessabit, & qui te durius præ cæteris præmunt, hotam placandi, itemq; gratificandi mihi, præbent. Insuper gaudebis, quod materiam exercendæ virtutis, probandæq; dilectionis erga me (quod si me perfecte desiderares) tibi offerunt. Est autem adhuc altior perfectio, omni videlicet consolatione humana, tum diuina destitutum, tentationibus, præssuris, angustijs, dubijs, perplexita-

Perfectio al-
tissima in
hac vita que
sit.

perplexitatibus, aduersitatibusq̄ oneratum, & quasi à me proiectum, aut obliuioni traditum, nihilominus à me ad cretcuras se non conuertere, nec à me recedere, nec ad mundana redire subsidia, nec sibi consolationes aut reuelationes expectere, sed mihi fidere, me præstolari, & nuda fide ac sola charitate mihi inherere, paratumq̄ sic manere, quàm diu mihi placet: imò ad hæc & alia quæcunq̄ pro mea voluntate, & ad gloriam meam se mihi relinquere, se resignare, & me in huiusmodi præfurlis, quo modocunq̄ etiam potest, vel arido corde laudare.

Mititate patientiaque quantis opus sit in cunctis afflictionibus: voluntas item nostra vt in omnibus fiat, quid curandum precipue.

CANON XXVIII.

Satis iam intelligis ô sponsa, quàm te oporteat esse patientem, quàmq̄ in patientia mitem, hoc est, cum æquanimirate, pace ac tranquillitate cordis omnia tolerantem (neque enim aliud est mititas, quàm in vera patientia est tranquillitas) vt nihil te etiam contristare, nihil perturbare queat, quicquid extra me tibi acciderit, siue in tempore id fuerit, siue in æternitate, hoc solo dempto, quod à gratia & charitate mea non velis esse exclusa, nec voluntate à me auersa. Hoc enim nõ est negligendum, sed summopere curandum vt charitate mihi semper coniuncta maneat. Deinde quocunq̄ loco, quacunque pœna aut consolatione tenearis (si hoc ipsum ad gloriam meam & præcipuum beneplacitum meum sit) in hoc gaudeas, quod meæ subiecta sis voluntati, parata iuxta voluntatem meam & consolari & tribulari. Sic constitutam nihil ab extra adueniens potest te contristare. Nihil enim tuæ voluntati eueniet contrarium, dum mea, semper est tua voluntas, nec aliud habes, atque meum velle, ided semper (quod dixi) fiet voluntas tua in omnibus. In hoc enim tibi summopere est gaudendum, quod mea in te perficitur voluntas. Ided in interiori homine tota tunc es in pace constituta, quamuis in homine exteriori præfura sit & desolatio: quàm tamen in pace recipis, quia aliud non vis, quam ego volo. Hoc modo filia esto tranquilla, prouidens, quo furor in te omnis, omnisq̄ quarimonia penitus extinguatur, & vis ipsa in te irascibilis in quodam silentio immobilizetur: concupiscibilis verò circa virtutes stabilita in me eleuetur. Porro rationali his congaudente, & conscientia pace ipsa ac serenitate sua perfruente, anima tota tranquillizetur.

Proximus quisque vti sit casto amore prosequendus: alios temere iudicare quam animæ noxium: delinquentes item quo animo sint arguendi.

CANON XXIX.

Ad omnem proximum filia cor habeas compassione & casta dilectione plenum. Castam voco dilectionem, quæ cor non inquinat concupiscentia carnali, nec sociali occupat familiaritate, nec inordinata affectione commulatur, nec distractione inquietat cogitationum, nec desideriorum turbat importunitate, nec similitudinum ac phantasiarum multiplicat imaginatione: sed citra

Sff

electio-

Mititas vera
quæ sit.Homini re-
signato
quid præci-
pue curan-
dum.Voluntas
hominis vt
in omnibus
fieri possit.Dilectio ca-
sta quæ sit.